

hostivický měsíčník

ROČNÍK 14

ORGÁN RADY Měst NV V HOSTIVICI

* LISTOPAD 1987

70

70

★ VŘSR ★ VÝZNAMNÉ VÝROČÍ

V letošním roce si připomínáme 70. výročí Velké říjnové socialistické revoluce v tehdejším Rusku. Historie lidstva zná řadu významných událostí, které svými důsledky poznamenaly další rozvoj lidské společnosti, žádná však, včetně významných sociálních revolucí, se nevyrovnala významu a důsledkům VŘSR, ani hloubkou a rozmachem ani množstvím lidských mas vtažených do třídního boje o moc, ani svým vlivem na světové dějiny. VŘSR nejen, že zahájila novou epochu světových dějin, epochu přechodu od kapitalismu k socialismu, ale měla velký vliv i na vyjádření tužeb českého a slovenského lidu po samostatném, svobodném státě. Tak např. večerník Práva lidu z 9. listopadu 1917 v článku "Nová revoluce v Rusku" mimo jiné píše: "Tav ruské revoluce vyvřel novým výbuchem. Maximalisté (bolševici) se zmocnili nekrvavou revolucí Petrohradu, svrhli prozatímní vládu". Program nové revoluční vlády je tento:

Okamžité skončení války; za tím účelem má nová moc navrhnouti válčícím zemím příměří. Odevzdání velkostatkářské půdy sedlákům. Úprava hospodářské krize, odevzdání moci dělnickým a vojenským výborům a okamžité svolání ústavodárného shromáždění. V kladenské "Svobodě" ve středu 5. prosince 1917 v článku "Chceme mír a chléb" se m. j. píše: "České dělnictvo trvá nezlomně s druhými českými vrstvami na právu na sebeurčení a samostatnosti českého národa. Ba dokonce agrární politik Udržal prohlásil 12. prosince 1917 na vídeňském směnu: "...Požadavky bolševiků, týkající se sebeurčení, pokládáme i my za úhelny kámen všeho mírového jednání"..... "Nám Čechům není ostatně ani jejich sociální program nesympatický" ... Třídní zájem nedovolil agrárníku Udržalovi nadále sympatizovat s bolševiky, ale v té době, roku 1917, si byl jistě vědom, jaké nálady vládou mezi lidem.

Na XXVII. sjezdu KSSS byly myšlenky VŘSR rozvinuty v zásady "Nového politického myšlení", které zdůrazňuje nutnost odmítnutí válek a silové politiky, nutnost řešit konflikty mírovou cestou, cestou dialogu ve jménu míru. Naše Země jako planeta je jen jedna a zachování lidské civilizace, její mírový rozvoj, lidský život, to jsou nejcennější

devizy lidské společnosti. Svět beze zbraní, svět bez válek je jedinou možnou alternativou. To si musí uvědomit každý realisticky smýšlející člověk, politik, politická strana, náboženské a jiné organizace atd.

Proto i v dnešních dnech k nám ideje nastolené VŘSR promlouvají jasným a srozumitelným hlasem i po sedmdesáti letech a svůj význam a naléhavost neztratily ani dnes a neztratí je ani v budoucnu.

Předseda MěV KSČ
K. Fejfar

NÁŠ DRUŽEBNÍ OKRES

Okres Praha - západ rozvíjí už 22 roků družební styky s okresem Odincovo v Moskevské oblasti. Řekli jsme si, že přátelé se mají především dobře znát. Proto jsme pro naše čtenáře vybrali několik údajů a jiných zajímavostí o okrese Odincovo. Jen litujeme, že nemůžeme text doprovodit větším počtem fotografií. Uvítali bychom, kdyby čtenáři, kteří mají fotografie z Odincova nebo je mohou opatřit, nám je zapůjčili k reprodukci.

red.

Okres Odincovo zaujímá plochu 1 308 km². Rozprostírá se západně od Moskvy. Protéká jím řeka Moskva. Rozsáhlé lesy a březové háje a mírně zvlněný terén sem lákají statisíce Moskvanů k zaslouženému odpočinku o víkendech i v čase dovolených a prázdnin. Proto je zde mnoho rekreačních objektů, ozdravoven a sanatorií. Právem se okresu Odincovo a sousedním oblastem stejného krajinného typu říká ruské Švýcarsko.

Okres se může pochlubit také řadou turisticky přitažlivých míst, historickými a uměleckými památkami, stejně jako hmotnými výsledky tvořivé práce současných generací.

Na území okresu je přes třicet velkých průmyslových podniků. Největší význam má výroba stavebních hmot, průmyslová keramika, lehké strojírenství, dřevozpracující průmysl, potravinářský průmysl. Nejstarším sídlem na území okresu je starobylé město Zvenigorod. První písemná zmínka o něm se vztahuje k roku 1339, kdy vládl kníže Ivan Kalita. V okolí města došlo k řadě bitev, ve kterých se ruský stát bránil různým nájezdníkům. Nejznámější z nich je slavná bitva na Kulikově poli, v níž r. 1380 kníže Dmitrij Donskij na hlavu porazil tatarského chána Mamaje. Dmitrijův syn pak postavil ve Zvenigorodě jedinečné památníky ruské architektury Uspenskij sofor a Savino - Storoženský monastyr.

V první vlastenecké válce v roce 1812 obsadili město Zvenigorod a celé území dnešního okresu Odincovo Francouzi. O necelých 130 let později byl okres dějištěm velké podmoskevské bitvy, v níž byla fašistická německá vojska poprvé poražena. Okres utrpěl v bojích ohromné ztráty. 28 osad bylo zcela vypáleno, v ostatních bylo zničeno přes 2 000 obytných domů.

Odincovo a další místa okresu jsou zajímavým způsobem spojena s životem V. I. Lenina. Po přemístění sovětské vlády z Petrohradu do Moskvy sem Lenin přijížděl trávit řídké chvíle odpočinku. Jako náruživý lovec se Lenin přátelil s lesníkem E. A. Lavrejevem z Usova z okresu Odincovo. Při loveckých výpravách také u něho přespával. V okresním muzeu bychom našli i lyže, které Lenin v roce 1922 zanechal v obci Akulovo v rodině místního myslivce. Prý tehdy řekl, že příští rok zase přijede na hon a lyže bude potřebovat.

Poblíž městečka Golicino, něco přes 20 km od okresního města Odincovo, trávil pravidelně své školní prázdniny básník A. S. Puškin. Právě zde objevoval krásu ruského venkova a duši ruského člověka, dva hlavní zdroje umělecké síly své tvorby. Výčet velikánů ruské a sovětské kultury, tak či onak spjatých s okresem Odincovo, by byl velmi dlouhý. Nechyběla by v něm jména A. P. Čechov, A. I. Gercev, I. I. Leunitan, A. S. Kakarenko, A. M. Gorkij, P. I. Čajkovskij.

Archeologické nálezy z území okresu Odincovo dokazují, že oblast řeky Moskvy a jejích přítoků je trvale osídlena už 6 - 7 tisíc let. První stopy přítomnosti člověka jsou však mnohem starší a řadí se do okruhu kultur mladšího paleolitu. Slovanské obyvatelstvo sem přichází koncem 1. tisíciletí našeho letopočtu z vrchovin kolem řeky Oky.

Četné podniky a instituce okresu Praha - západ navázaly přímé družební kontakty se svými partnery v okrese Odincovo. Jsou mezi nimi také Státní statek Praha - západ, který spolupracuje se sovchozem Ivěnigorodskij a Agropodnik Praha - západ, který má družební styky s galicinskou drůbežárnou.

Následující snímky jsou z archivu Obrazového zpravodajství ČTK. Snímek z města Zvenigorodu zapůjčila s. Evanová.

ODINCOVO - budova městského sovětu

ODINCOVO - pohled na město

Historická zástavba ve městě Zvenigorod

KLUB MEZINÁRODNÍHO PŘÁTELSTVÍ

70. výročí je příležitostí, abychom si přátelství se Sovětským svazem připomenuli v jeho každodenních projevech, prožitcích, slovech a činech, které se týkají našeho bezprostředního okolí, spojeny s lidmi, které známe, s událostmi, kterých jsme se sami zúčastnili.

Z tohoto hlediska jsme vybrali dopisy, které si vyměnily děti z Klubu mezinárodního přátelství při PO SSM v Hostivici se svými kamarády ze Sovětského svazu. Adresáti dopisů nám dovolili některé ukázky z dopisů přeložit a otisknout. Klub mezinárodního přátelství vznikl v roce 1984 z iniciativy OV SČSP. Udrhuje stále velmi těsné kontakty s místní organizací SČSP. V současné době sdružuje klub 24 dívek a chlapců. Vedoucí klubu je od jeho vzniku s. Pasáková. Zajímavou akcí klubu byla schůzka se 30 sovětskými dětmi u příležitosti MDD v pionýrském domě v Hostivici.

foto J. Lukášek

Pozdrav ze Sovětského svazu. Zdravím Tě, má drahá Haničko. S velkým plamenným pozdravem a množstvím přání toho nejlepšího Ti píše Tvoje přítelkyně z SSSR Nataška.

V první části svého dopisu Ti chci sdělit, že se mi daří dobře. Zítra je poslední den praxe. V pátek 26. června se budou dávat charakteristiky (osvědčení o absolvování školy). Budou je ale dostávat jen ti, kdo po 8. ročníku jdou někam jinam. Já jsem se rozhodla jít do 9. ročníku. Dnes jsem ve škole napsala prohlášení. Ve čtvrtek 30. června jede skupina dětí z osmých tříd do Taganroku k moři, bude také prohlídka města. Vezmu si sebou fotoaparát a budu fotografovat. Povedou-li se mi hezké fotografie, pošlu Ti. V sobotu 28. června chci jet k moři se svou tetou. Jen na jeden den. Jedeme od závodu k Azovskému moři. Praxi

jsme měli v továrně, kde pracuje moje teta. Chodila jsem ji navštěvovat a ona zašla ke mně. Práce se mi líbila. Bylo to zajímavé, jen tam bylo moc hluku. Ale rychle jsme si zvykli. Naši chlapci pracovali ve skladě a vydělali za 3 dny 60 rublů. Tím končím. Nashledanou. Očekávám Tvou odpověď. Líbá Tě Tvá Nataška.

foto Pavel Ouhrabka

RUŠTINA NA NAŠÍ ŠKOLE

Na 2. stupni základní školy v Hostivici se žáci učí celkem ve 12 třídách. Při tak velkém počtu dětí, kdy má každý ročník tři paralelní třídy, jsou na učitele kladeny velké nároky. Stoupají požadavky na jeho domácí přípravu, je bezpodmínečně nutná odbornost a svědomitost při práci s používáním audiovizuální techniky, vhodné literatury a zajímavých pracovních forem a metod. Platí-li toto obecné hledisko pro všechny předměty, při vyučování ruštině o to více.

V nové koncepci se děti setkávají s ruským jazykem už v 5. ročníku. V rozvrhu ho mají čtyřikrát týdně. Po úvodním ústním kursu, kdy hned od první hodiny reprodukují v cizím jazyce nejjednodušší podněty učitele, přecházejí pomalu ke čtení a psaní. Názorná učebnice vzbuzuje velký zájem žáků.

V 6. třídě je ruský jazyk třikrát týdně. V tomto ročníku se nám objevuje první korespondence se sovětskými dětmi. Dříve si žáci dopisovali především s dětmi z družební oblasti Orechovo - Zujevo. Nyní soudružky učitelky pomáhají dětem s překlady dopisů i z jiných měst a vesnic evropské části SSSR a někdy i z části asijské. Některé adresy děti dostávají od místní organizace SČSP na škole a také od PO (Klub mezinárodního přátelství).

V 7. a 8. ročníku jsou děti vedeny k sa-

mostatnému ústnímu a písemnému projevu a učební osnovy sledují praktické využití jazykových dovedností v běžném styku se sovětskými lidmi. Pomocí četného obrazového a fotografického materiálu a časopisů "Ogoňok" a "Družba" seznamují vyučující žáky s reáliemi Sovětského svazu, především v oblasti historie, politiky, umění, vědy, techniky a přírodních krás. Každoročně v Měsíci československo-sovětského přátelství se bohatý materiál, doplněný dopisy ze SSSR, objevuje na nástěnkách či malých improvizovaných výstavních.

V letošním roce vzrostl zájem o odběr časopisů, tištěných v SSSR. Na naší škole odebírají různé tituly sovětských časopisů celkem 102 žáci 2. stupně.

Letošní školní rok také zaznamenal vzestup aprobovanosti. Ve srovnání s loňským rokem, kdy celkové procento činilo pouze 15,8 %, tvoří letos aprobovaní učitelé ruského jazyka 56 %.

Každý rok se naše škola účastní 2 okresních soutěží. Puškinova památníku a Olympiády v ruském jazyce. V posledních letech děti hostivické školy dosahují umístění na předních místech. Tyto výsledky svědčí nejen o svědomité práci dětí, ale i o příkladné práci učitelů, kteří nezištně věnují svým žákům velké množství volného času.

J. Doušová

BOHATÁ ČINNOST V ROCE 70. VÝROČÍ

Náš časopis informuje hostivickou veřejnost o činnosti společenských organizací Národní fronty, které u nás působí. V listopadu se zpravidla dostává na odbočku Svazu čs. sovětského přátelství. Letos nám výbor odbočky poslal následující příspěvek.

Odbočka pamatuje ve svém plánu jak na příspěvek členů SČSP k plnění volebního programu Národní fronty, tak na vlastní organizační činnost. Oblíbené jsou zvláště autobusové zájezdy, určené k poznání historie i současnosti zajímavých míst naší vlasti. Nechybí nikdy samozřejmě ani nějaká ta legrace. A tak nám dobrou náladu nemůže pokazit ani případná nepřízeň počasí. S odstupem času s úsměvem vzpomínáme, jak jsme zmokli ve Strakončích, na Kvildě a ve Vimperku. Jakoby tehdy Šumava chtěla vylít veškerou zásobu své vody jen na nás.

Při pořádání členských schůzí odbočky se snažíme, aby každé naše setkání bylo pro všechny členy společenskou událostí, aby se na ně těšili, protože se sejdou a pohovoří si s dobrými přáteli. Samozřejmě pak se zájmem vyslechnou i dobře připravený referát a vysloví se k práci výboru a celé odbočky.

Jsme přesvědčeni, že na každé schůzi je o čem hovořit. Už brzy na jaře začínáme důkladným úklidem rodinných domků a parku Československo-sovětského přátelství, o který se společně staráme. V letošním roce tu naši členové soudružky Vilímková, Chalupová, Rybová, Ouhrabková, Vojtíšková, Krčilová a Fousková a soudruzi Verner, Herynk, Ungr a Ouhrabka i další, kterým se omlouváme, že jejich jména neuvádíme, odpracovali jen do konce června 166 hodin. Na největší akci "Z", stavbě kanalizace, odpracovali naši členové Havlíček, Kuřáček, Malík přes 400 hodin.

Nejde ovšem jen o hodiny. Ostatně mnozí členové SČSP ohlašují brigádnické hodiny i jiným společenským organizacím, kde jsou také členy. Pro úplnost této informace upozorňuje výbor, že všechny brigádnické hodiny za odbočku eviduje podle písemného hlášení s. Jaroslav Verner.

Odbočka organizuje také sběr druhotných surovin. Výsledky jsou docela slušné, i když potvrzení sběrný (nikoliv peníze, ty patří členům) odevzdává jen menší počet členů. Výbor proto opět upozorňuje, že potvrzení sběrný za sběr, který má vykázat SČSP; je třeba odevzdat úsekovým důvěrníkům nebo soudruhu Vernerovi. Za I. polovinu roku 1987 sebrali členové SČSP 2 x 589 kg papíru, 588 kg železa, 73 kg textilu a 118 králíčích kožek. Krátce ještě o některých dalších akcích. V červnu byla v Hostivici na návštěvě manželka velitele sovětských vojáků, kteří byli v Hostivici posádkou v roce 1945, plukovníka Alexandra Jermiloviče Korobejnikova. Výbor odbočky uspořádal pro soudružku Korobejnikovou a její

vnučku přátelský večer.

V dubnu si členové SČSP a další zájemci prohlédli budovu Národního divadla. Obdivovali umělecká díla i práci dovedných rukou stavbařů. Těch, kdo tuto krásu vytvořili i těch, kdo je dokázali po stu letech obnovit.

Pro vnitřní život odbočky byla velmi náročnou akcí výměna členských legitimací. Budou platit od 1.1.1988. Nové legitimace má všech 217 členů odbočky. Není to malý počet, ale výbor odbočky zve do řad přátel Sovětského svazu další občany, především pozdějšího data narození. Budou moci pokračovat v dobrém díle. Místní odbočka SČSP byla MěV NF odměněna čestným uznáním za dobrou práci a devět členů odbočky obdrželo od OV SČSP Praha - západ "Čestný odznak SČSP".

Plány odbočky pro zbytek roku 1987 jsou spojeny s velkým letošním jubileem - 70. výročí Velké říjnové socialistické revoluce. Ve spolupráci s MěV NF, základní školou a PO SSM uspořádala tradiční lampiónový průvod a podílela se na organizaci slavnostního večera na počest 70. výročí VŘSR, který se uskutečnil 3. listopadu v Dělnickém domě.

Samostatnou akcí je zájezd na divadelní představení Dobrodružka v divadle E.F.Buriana. Bude 19. listopadu 1987. Odjezd v 18,00 hodin od samoobsluhy v Litovicích.

70. VÝROČÍ OSLAVÍ I ODĚSA

Letošnímu 70. výročí VŘSR se budou věnovat sdělovací prostředky celého světa. Vždyť je to událost, která opravdu otočila kormidlem dalšího vývoje světové společnosti. Listopadové otevření cesty k socialistické společnosti je 70. výročím slavných událostí v tehdejší Petrohradě a konečným impulsem k nástupu sovětské moci postupně na celém území tehdejšího Ruska. To, co se stalo 7. listopadu v revolučním Petrohradě bylo nutno v dalších městech a na venkově teprve vybojovat. Bylo tomu tak i v Oděse. Povězme si dnes něco o krásném, slunném městě Oděse.

V místech, kde je step omývána vodami Černého moře, na břehu Oděského zálivu, se rozprostírá veliké město Oděsa. Na ploše 160 km² žije přes milion obyvatel dnešního oblastního centra Ukrajinské sovětské socialistické republiky. Město je obklopeno množstvím sladkovodních limanů i limanů se slanou vodou. V těchto většinou uzavřených zálivech se nachází léčebné bahno. Oděskou oblastí protéká v délce 144 km dolní tok Dunaje, Dněstru a již-

ního Bugu. Poměrně suché podnebí s mírnou zimou a dlouho trvajícím horkým létem, čistý vzduch provoněný mořem a stepí s krásnými písčnými plážemi daly městu všechny předpoklady stát se vyhledávaným lézeňským a rekreačním střediskem.

Oděsa má železniční spojení nejen s Kyjevem, Moskvou a dalšími sovětskými centry, je však především jižní branou země. Odtud vyplouvají lodě mezinárodní osobní i nákladní přepravy do Řecka, Kypru, Jugoslávie, Sýrie a jinam. Oděsa je totiž především přímořské město a moře je nedílnou součástí celého jejího života.

Historie města se odvíjí až od konečného vítězství ruských vojsk nad Tureckem ve válce v letech 1787 - 91. Osídlení města v zálivu, který Turci jmenovali Chadžibej, probíhalo nejprve vybudováním pevnosti s přímým dohledem významného ruského vojevůdce Alexandra Suvorova. Plán výstavby města, který byl schválen carevnou Kateřinou II., určil městu i řecký název, avšak na přání panovnice v ženském rodě - tedy Oděsa. Přístav i s městem se rychle rozvíjel a na jeho výstavbě se podíleli významní architekti, ať ruské nebo italské národnosti. Dodnes je to znát. Ulice města jsou přímé a široké 30 až 32 metrů s velmi pěknými architektonickými komplexy. Město stavěli především Ukrajinci a Rusové, svůj domov v něm ale postupně našli i mnozí uprchlíci z Řecka, Bulharska nebo z Albánie a také přesídlenci z různých částí mnohonárodnostního Ruska. To zřejmě dalo dobré důvody k tomu, že se Oděsa v krátké době stala centrem revolučního a osvobozenického hnutí na černomořském pobřeží. Působili zde významní revolucionáři-děkabristé, kteří již v roce 1825 se zúčastnili povstání proti samoděržaví. Začátkem 19. století zde byl založen i řecký revoluční spolek, který sehrál významnou úlohu v přípravě řecké národní revoluce. Bylo zde centrum bulharského společensko-politického hnutí a město několikrát navštívil i italský revolucionář Giuseppe Garibaldi. Konečně zde byla v květnu 1875 vytvořena první revoluční dělnická organizace v Rusku. Delegátem oděských bolševiků na III. sjezdu SDDSR v Londýně v roce 1905 byl V. I. Lenin.

Do dějin revolučních událostí v Oděse je nesmazatelně zapsán boj pracujících v letech 1905 - 7, a zejména pak povstání námořníků křižníku Potěmkin. V Oděse se ovšem postupně soustřeďovala i věda a umění. V roce 1865 byla založena univerzita, později observatoř a také první bakteriologická stanice v Rusku. Město

se dodnes chlubí několika divadly, z nichž Akademické divadlo opery a baletu patří i dnes k nejpěknějším uměleckým stánkům světa. Po dlouhá léta zde působil jako dirigent i Čech - B. Nádvořík, současník Čajkovského a Smetany.

V listopadu 1917 i oděští pracující s radostí uvítali zprávu o vítězství VŘSR v Petrohradě. Nastolit sovětskou moc v Oděse se jim však ještě nepodařilo. Rudá garda a útvary "Rumčerođu" se staly vedoucí silou připravovaného povstání, ke kterému došlo v lednu 1918. Sovětská moc, vyhlášená 27. ledna 1918, se však udržela jen krátce. Již v březnu téhož roku došlo k okupaci města rakouskými a uherkými vojsky, která byla koncem roku vystřídána interventy Francie, Anglie a dalších. Zahraniční intervence trvala až do dubna 1919, kdy do města vtrhla vojska bělogvardějského generála Děnikina. Teror bělogvardějců trval až do 7. února 1920, kdy ozbrojeným povstáním a blížící se Rudou armádou byl Děnikin poražen a vyhnán. Oděsa teprve po více než dvouletém krvavém zápase se stala sovětskou.

Při návštěvě Oděsy obdivujeme nejen architekturu, moře a krásu okolí, ale vzpomeneme i tvrdých událostí, které konečně vyústily ve vítězství sovětské moci, které si připomíná letos již 70. výročí.

zV.

Na těchto schodech umírali "potěmkinci" a oděští revolucionáři v roce 1905.

Říjen a naše historie

Po vypuknutí první světové války, jejíž podstatu tak výstižně podal V.I. Lenin, se množily otevřené protiválečné projevy českých vojáků na frontě. V posledním roce války především pod vlivem VŘSR, jež podnítila rostoucí tlak lidových mas, vznikla Československá republika. Po staletých zápasech za národní a sociální spravedlnost byl její vznik výrazným předělem v životě lidu naší vlasti. Byl dějinným pokrokem, neboť dělnická třída a ostatní pracující získali větší prostor pro svůj zápas za naplnění sociálních a politických požadavků. V tvrdých bojích, které sváděla KSČ s domácí buržoazií v letech hospodářské krize, ve dnech Mnichova a v národně osvobozených bojích za druhé světové války sílilo přesvědčení lidu, že v osvobozené republice musí být on rozhodující silou. Nejčestnější místo v tomto úsilí našich národů trvale patří všem československým vlastencům, kteří v rozsáhlém domácím odboji, v Slovenském národním povstání a v Květnovém povstání českého lidu bojovali za svobodu národa. S vděčností vzpomínáme vojáků Sovětské armády, Československého armádního sboru vedeného arm. gen. L. Svobodou a všech, kteří proti fašismu bojovali i na ostatních frontách druhé světové války.

Košický vládní program, znárodnění průmyslu a Únor 1948 vedly k naplňování tužeb pracujících.

A. Saifrt

S VETERÁNEM NA KUS ŘEČI

Soudruh František Kletečka je čtyřiasedmdesátiletý muž neměnných zásad. Otevřel dveře, pozval mě dál a už po několika gestech si člověk povšiml, že mu v těle stále hraje energie a pohyb vlastní jen rozeným sportovcům. Zavedl mě k vitrině, kde stálo několik pohárů různých velikostí, sportovních medailí a plaket. Zněly na jeho jméno nebo na jméno sportovní organizace, kterou svou činností ve 20. a 30. letech proslavil. Tou organizací byla Federovaná dělnická tělocvičná jednota v Litovicích. (FDTJ od r. 1926 FPTJ).

Jaké pamatujete začátky proletářských sportovců u nás?

s. F. Kletečka: "Vždy skromné. Jako děti nás otcové přivedli do nové tělovýchovy, do Federace proletářské tělovýchovy. Vznikla z jednot, jež se odštěpily od Dělnických tělovýchovných jednot - složek sociální demokracie. Můj táta přišel z první války ze zajetí z Ruska a poznal, jak důsledný převrat tam učinili komunisté a o co jim šlo. Proto jako sociální demokrat už nemohl v takové organizaci setrvat. Stal se spoluzakladatelem KSČ a nám, šesti dětem, dal pevné komunistické přesvědčení. Naše rodina pochází ze Zbraslavi. Ještě v roce 1922 jsme se zúčastnili maninské spartakiády, kde jsem cvičil jako žák. V r. 1923 jsme se přestěhovali do Litovic a vstoupili do zdejší nové Jednoty proletářské tělovýchovy. Zde byli jen komunisté a levicová mládež. Nebylo nás tolik jako třeba v Sokole, a o to horší jsme měli podmínky. Jednota začala "od píky". Neměla majetek, místnost na cvičení, žádné nářadí. Když jsme si chtěli zacvičit v některém sále v Hostivici, platilo heslo - nejprve zaplať! Svými idejemi jsme se stali trnem v oku vládnoucí třídě, a to jsme pocíťovali.

Významným činem pro nás bylo postavení Dělnického domu. Ani to se neobešlo bez problémů, neboť budoucí stavbu chtěli vlastnit jak sociální demokraté a jejich DTJ, tak komunisté a FPTJ. Nakonec došlo ke kompromisu a konečným výsledkem byla společná práce dělníků, kteří během dvou let stavbu postavili.

V roce 1928 byl v rámci naší organizace založen fotbalový oddíl Rudá hvězda a vedle cvičení prostných nabývala na významu atletika. V té době jsme v Litovicích založili i Svaz komunistické mládeže a divadelní kroužek. Činnost se rozšiřovala, organizace měla kolem 30 mužů a přibližně stejný počet žen. Naším hlavním "majetkem" bylo nadšení pro proletářskou tělovýchovu. Od té jsme se nenechali odradit. Např. v roce 1933 uspořádalo obvodní vedení FPT v Hostivici noční orientační běh tříčlenných hlídek. Závod nebyl příliš propagován a ani se nepočítalo s velkou účastí. Přesto přišel automaticky policejní zákaz. Události však předčily očekávání. Z vlaku se vyhrnulo mračno lidí a všichni mířili na start k Dělnickému domu. Brzy se sešlo přes 150 účastníků a četníci se postavili před Dělnický dům, aby zabránili závodu. Lidé z Hostivice nám však pomohli. Tříčlenná družstva vybíhala večer zadním traktem budovy a přes zahrady s. Lansdorfa a s. Vogla směrem po určené trase

na Kladno a až do Libušína. Závod probíhal rychle a v cíli v Libušíně nastal poprask. Brzy k ránu dobíhaly celé skupiny závodníků a místní četníci nemohli pochopit, jakto, že přes policejní blokádu závod probíhá. Také naši organizátoři v Libušíně byli informováni od četnictva a počítali už spíš, že celý závod zkrachuje. Jaké bylo i jejich překvapení, když houfy závodníků začaly vbíhat do cíle."

V jakých soutěžích působili členové proletářské jednoty?

s. Kletečka: "Tvořili jsme 15. okres FPT a soutěže jednotlivců, tzn. atletů, i fotbalistů, probíhaly jen uvnitř naší proletářské tělovýchovy. Vzpomínám si, že v r. 1930 jsme se s fotbalovým oddílem probojovali do finále jedenáctek Rudých hvězd FPT, které se hrálo v Kolíně, ale nakonec jsme finálový zápas prohráli. Nás nejlepší hráč, Franta Šroubek, byl vybrán do reprezentační jedenáctky FPT a zúčastnil se zájezdu do Německa, kde sehrál několik přátelských zápasů s domácími dělnickými kluby. V době, kdy jsme byli různě šikanováni nebylo možné vstupovat do jiných sportovních soutěží. Buržoasní tělovýchova nechtěla nás, ale ani my jí. A pakliže se členové, hlavně běžci, zúčastňovali jiných veřejných závodů, byli po předložení sportovní legitimace pouze "příchozí" a závodili mimo soutěž. Nedostávali odměny ani ceny za umístění."

A co Vaše sportovní úspěchy?

s. F. Kletečka: "Pro mě se stal sport koníčkem, kterému jsem věnoval každou volnou chvíli. Miloval jsem atletiku a hlavně dlouhé tratě, kdy jsem měl čas rozvrhnout síly, sledovat soupeře, prožívat závod. Běhal jsem všechny dlouhé tratě od 5 km až po maratóny. Pracoval jsem jako cihlářský dělník a po šichtě jsem trénoval, sám nebo s bratry. Obden jsem běhal 10 km a cvičil v naší jednotě, kde jsem absolvoval cvičitelský kurs. Nejraději vzpomínám na zá-

vody, které jsem běhal se svými bratry Karlem a Tondou. Zúčastňovali jsme se pravidelně Memoriálu J. Chaloupeckého v Praze, který se běžel v tříčlenných družstvech na 15 km vždy v první sobotu v dubnu. Když jsme tento závod vyhráli dvakrát za sebou a s ním putovní pohár, nastoupili jsme v r. 1933 potřetí. Na startu se sešla silná konkurence z pražských jednot a my chtěli obhájit do třetice. Karel byl v pořádku, ale Tonda mi dělal starosti. S přípravou a životosprávou si moc hlavu nelámala a navíc prodělal v zimě zápal plic. V chladném počasí jsme s Karlem nasadili takové tempo, že v posledních kilometrech, v pražských ulicích, jsme Tonda téměř vlekli do cíle. Za páskou se div nesložil na zem. Avšak zvítězili jsme, padl traťový rekord a my natrvalo získali putovní pohár J. Chaloupeckého.

Já jsem se z nás tří atletiky držel nejvíce. Zúčastnil jsem se úspěšně bezpočtu závodů tělovýchovných jednot v Praze a atletických mítinků trampských osad. Málokdy se stalo, že jsem se neumístil mezi prvními. Tak např. na proletářských závodech v Jinonicích to bylo II. místo, při maratónu trampských osad na 30 km II. místo, běh Rudého večerníku II. místo. Další druhá a první místa při závodech v Hostivici, na Břevnově atd. Zúčastnil jsem se i několika závodů velkých buržoazních klubů. Na známý finančně dotovaný maratón Lány - Praha jsem přišel, aby táta nevěděl. Chtěl jsem to zkusit s velkými esy čs. atletiky a podařilo se mi doběhnout na šestém místě. Byl jsem však proletář, "příchozí", a tak si mě v cíli nikdo nevšiml. To až při dalším mezinárodním závodu na 5 km na Letné, kde jsem doběhl druhý. Dostal jsem nabídku současně ze Sparty a Slávie. Takové uznání mě sice potěšilo, ale o přestup jsem se ani nepokoušel. K buržoazně-měšťáckým klubům v Praze by mě táta nepustil a ani jsem tam nechtěl.

Po válce jsem se znovu vrhnul na atletiku a pomáhal organizovat známý Litvický okruh, kde jsem ještě i s bratry závodil. Vedle atletiky jsem rád hrál i fotbal. Stávalo se, že jsem sehrál fotbalový zápas a hned ujížděl na kole na běžecký mítink. Rád vzpomínám i na soudruhy v jednotě: Vlacha, Pasáka, Pachmanna, Kříže, Kadlece, Hokuva, bratry Divišovy a další soudruhy a soudružky. Zpívali jsme po každém cvičení dělnické písně. To byl náš zvyk proletářů.

V loňském roce jsem byl pozván od ČSTV do Dvo-

ra Králové na sraz bývalých cvičitelů FPTJ. Sešlo se nás tam asi tři sta. V jednu chvíli jsme všichni ztichli. Nastoupil pěvecký sbor berounské střední školy a začal zpívat naše staré dělnické písně. Internacionálu, Píseň práce, Vstanou noví bojovníci a další. Brzy rozezpívali celý sál. Tolik umění tyto písně zapůsobit. Stejně dnes jako dřív.

Nechci vzpomínat na všechny tehdejší ústrky nebo zákazy naší jednoty. Dnes už nejsou podstatné. Důležité je, že naši rodiče proletářskou tělovýchovu v Hostivici - Litovicích udrželi a my, mládež, ji vzali za svou a jako komunisté přispěli k základům nové československé tělovýchovy."

A Váš poslední závod?

s. F. Kletečka: "V roce 1967 se v novinách objevila vzpomínka na členy proletářských jednot, na bývalé závodníky, a návrh uspořádat setkání a běh veteránů. Článek končil výzvou: ozvou se Karel Vilímek, bratři Kletečkové, kluci z Jinonic, Bílé Hory a další? - To víte, že jsem přišel. Moji bratři už nemohli, a tak jsem závodil sám. Po přespolním běhu, který se konal v Rudné, nám Emil Zátopek na závěr uděloval diplomy za umístění. Zachoval jsem tradici a obsadil první místo.

Děkuji za rozhovor

Pavel Krchov

ČESKÁ KULTURNÍ VÝROČÍ

13. listopadu uplyne už třicet let od úmrtí českého dělnického politika, revolucionáře a spisovatele Antonína Z Á P O T O C K É H O. Když mu roku 1949 blehopřál Klement Gottwald k 65. narozeninám, napsal: "Tvůj život od nejranějšího dětství - to je historie našeho dělnického hnutí."

Antonín Zápotocký se narodil v Zákolanech u Kladna 19. prosince 1884 jako syn krejčího a dělnického předáka Ladislava Zápotockého. Vyučil se kameníkem, ale od roku 1900 se cele věnoval politické práci. Byl funkcionářem sociálně demokratické mládeže, potom krajským tajemníkem sociálně demokratické strany a odborů na Kladensku, pracoval také v redakci časopisu Svoboda. Po válce byl roku 1920 vyslán na kongres Komunistické internacionály. Po návratu do vlasti se postavil do čela prosincové stávky na Kladensku a byl za to uvězněn.

Z pankrácké trestrice poslal dopis delegátům sociálně demokratického sjezdu a žádal je, aby přistoupili k třetí Internacionále. Stal se ústředním tajemníkem KSČ a čelným funkcionářem Rudých odborů. Odhodlaně bojoval proti nastupujícímu fašismu a po obsazení naší republiky se pokusil odejít do emigrace. Byl však zatčen a uvězněn v koncentračním táboře Sachsenhausen.

Po osvobození začal budovat jednotné odbory. Byl předsedou ÚRO a v únoru 1948 rozhodujícím způsobem přispěl k vítězství dělnické třídy. Jako odborář i jako předseda vlády říkal vždy lidem pravdu, i když byla někdy trpká. A právě proto mu lidé věřili a měli ho rádi.

V posledních letech svého života napsal pět beletristických knih, kam vložil své vzpomínky a zkušenosti: Vstanou noví bojovníci, Bouřlivý rok 1905, Rudá záře nad Kladnem a Rozbřesk. Posmrtně byla vydána dětská knížka Barunka, kde vzpomíná na svou maminku.

Dr. Hana Hrzalová ocenila literární dílo Antonína Zápotockého slovy: "Vracíme-li se dnes k dílu Antonína Zápotockého, pak tak činíme s vědomím, že patří k nejvýraznějším osobnostem českého dělnického hnutí a k autorům, bez jejichž díla by byla česká poválečná literatura chudší o jeden ze svých tónů."

r.

Technika pomáhá družstevníkům

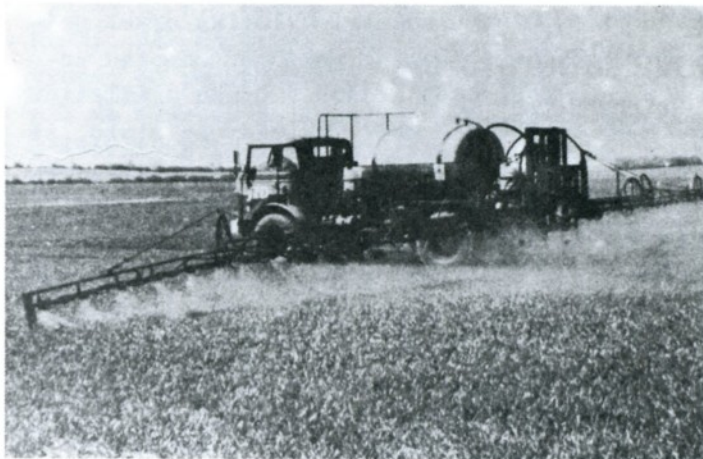
V zemědělských podnicích se v současné době stále ve větší míře realizují programy VTR /vědecko technického rozvoje/, které se týkají oblastí rostlinné výroby, živočišné výroby, mechanizace, energetiky, investiční výstavby, výpočetní techniky, mikroelektroniky, chemie a biotechnologie.

Také JZD československosovětského přátelství v Chýni má samostatný tým 6 technickohospodářských pracovníků, kteří se pod vedením ing.

Jelínka zabývají VTR v JZD.

Plán VTR na rok 87 obsahuje 27 konkrétních úkolů, z toho 14 úkolů se týká mechanizace, 2 úkoly řeší problémy živočišné výroby a 6 úkolů je ze zbývajících odvětví.

Jedním z hlavních úkolů týmu je aplikace pevných a kapalných hnojiv. Ve spolupráci s ACHP /agrochemický podnik/ v Jenči, byla v loňském roce vybudována mísirna průmyslových hnojiv s kapacitou cca 5 000 hektarů, z toho 4 000 pro JZD a 1 000 pro státní statek v Jenči. Ve své strojírenské výrobě v Chrástěanech vyvinuli pracovníci JZD zcela nový typ aplikátoru kapalných hnojiv jako nesené přídatné zařízení APN 2 buď na automobilovém podvozku Liaz, s pracovním záběrem 24 m nebo na podvozku IPA se záběrem 18m; obdobné zařízení je možno použít i na traktoru se záběrem 18 m pod označením TPN 2.

Kromě toho vyvinuli postřikovač s kombinátorem, který na tahači Š 180 umožňuje okamžité vpravení aplikovaného přípravku do půdy, s cílem zabránit odpařování a zajistit maximální herbicidní účinek. S těmito výrobky se pracovníci JZD zúčastnili VII. celokrajské přehlídky VTR Středočeského kraje, která se konala v Černém lese u Benešova. Na této výstavě dosáhli pracovníci VTR JZD Chýně se svými exponáty velkého úspěchu a byli vyhodnoceni jako nejlepší podnik v rámci Středočeského kraje. Jeden z exponátů - postřikovač APN 2 - obdržel jednu z hlavních cen a čestné uznání.

Současně byl na přehlídce promítán videoprogram o životě a práci v JZD Chýně, který se těšil velkému zájmu všech návštěvníků. Oceněné exponáty postoupily do celostátního kola a byly vystaveny na výstavě "Země živitelka" v Českých Budějovicích. I na této výstavě byly exponáty vyhodnoceny a obdržely "Zlatý klas". Pracovníci VTR v JZD Chýně vyvinuli přístroj k elektronickému dávkování množství postřiku v návaznosti na pojezdovou rychlost, zvaný

Agroregula. Přístroj akusticky a světelně vyhodnocuje dodržování pojezdové rychlosti. S tímto přístrojem se zúčastnili krajské výstavy mládeže Zenit, která se konala v září letošního roku v Kolíně. Vystavovaný exponát získal 1. cenu a postoupil do celostátní soutěže, která se bude konat na jaře 1988 v Parku kultury a oddechu Julia Fučíka v Praze. Na této výstavě bude v provozu předváděn aplikátor APN 2, opatřený přístrojem Agroregula. Pro rok 1988 je plánována výroba 200 ks aplikátorů a pro rok 1989 dalších 200 ks. Do roku 1995 se má výroba postupně zvyšovat až na 500 ks ročně.

K. Š.

Cihlářské BSP

Cihlářství patří k nejstarším oborům hospodářské činnosti v Hostivici. Zanechalo také na tváři města dosti výrazné stopy v podobě terénních změn, zvláště mezi státní silnicí č.6 a železniční tratí do Kladna. Nikdy ale neposkytovalo obživu více než několika rodinám. Bývala to však obživa více než skromná a zasloužená dřinou až do úmoru.

Od dob, kdy se hlína na výrobu cihel hnětla bosýma nohama, se leďacos změnilo. Hostivická cihelna, kdysi patřící státním statkům, je začleněna do komplexu Pražských cihelen, zatímco v litovické cihelně už oheň dávno vyhasl.

Do hostivické cihelny jsem se vypravil, abych připravil pokračování volného seriálu o brigádách socialistické práce v Hostivici. Mají tam dvě. Jednu v syrové výrobě, druhou v pálené výrobě. Nejdříve však hrst úvodních informací. V hostivickém provozu Pražských cihelen pracují nyní tři desítky lidí. Vyrábějí se tu duté cihly, určené ke zdění příček. Roční výroba se blíží 5 miliónům kusů. Největší dřina z cihelny zmizela, ale stále tu je velmi namáhavá práce v extrémních podmínkách vysokých teplot nebo zase na mrazu.

Současné brigády se ustavily ke Dni stavbařů v roce 1985. Navázaly na činnost brigád, které v cihelně působily již ve 2. polovině 60. let. Z osmi členů brigády z úseku syrové výroby byli členy prvních brigád soudružky Valtrová, Švandová, Kylesová a soudruh Švanda. Z pětičlenné brigády úseku pálené výroby patřili mezi první členy BSP soudruzi Tušer a Dvořák. Brigádu syrové výroby nyní vede s. Stehlíková, v čele kolektivu pálené výroby je s. Tušer.

Tak jako v jiných závodech v našem městě mají i BSP v cihelně značný podíl na plnění výrobních úkolů. Moje otázka, v čem se projevuje přínos brigád výrobě, přivedla vedoucího provozu s. Washingera, předsedu ZV ROH s. Valtra i členy brigád, s nimiž jsem hovořil, tak trochu do rozpaků. Jak to mají vysvětlit někomu, kdo nemá o výrobě cihel ani ponětí. Všichni, oni i já, cítíme, že na to nestačí obvyklá fráze o pracovním úsilí. Nejlépe bude podívat se přímo do provozu. A tak v doprovodu s. Valtra vyrážím. Chodím přes cihelnu každý den, jinak bych často zmeškal vlak, ale ještě nikdy jsem neměl příležitost podívat se dovnitř. Až teď.

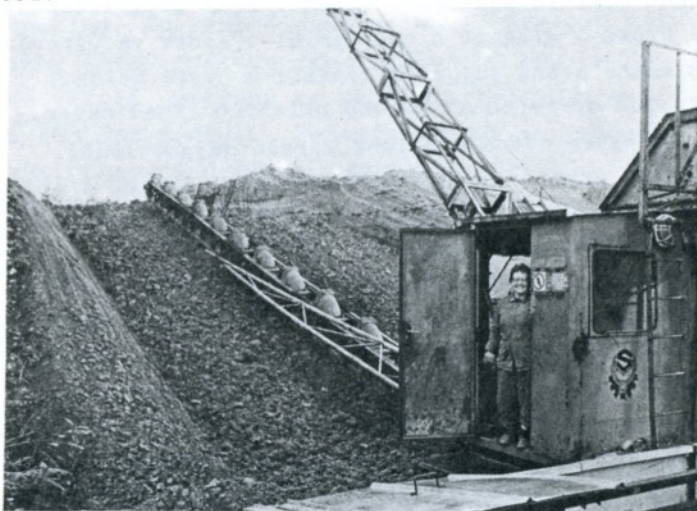

foto J. Lukášek

Začínáme u velké haldy hlíny. Základní cihlářská surovina se sem dováží dvakrát ročně z hlinišť v Jenečku. Odtud ji nabírá bagr a po velkém dopravníku putuje k podavači, kde se přidává sůl. To proto, aby lépe proběhl proces urychleného sušení cihel za vysoké teploty. Pak se surovina dostává do kolového mlýna, kde se rozdrťí každá hrudka i kámen. Člověk si v duchu řekne, nebylo by milé sem spadnout. Už se prý stalo, že se mlýn dal do pohybu, když byl údržbář uvnitř. Hrozná pomyslení. Ale v Hostivici to nebylo. To už pokračujeme dále. Přidáním vody a promícháním vznikne masa připomínající vazkostí i barvou těsto na kačkové vánoční pečivo. Jen je toho těsta strašně moc. Paralela s vánočním cukrovím pokračuje. Jako dlouhý had se těsto, lištem zformované do žádoucího tvaru, sune ke kráječce, kde se had změnil v jednotlivé cihly. V té chvíli přijde syrová cihla poprvé do styku s lidskýma rukama. Ženskýma rukama odeběraček, které odstraní nepovedené kusy a ty dobré narovnají podle zvláštního systému tak, aby se daly na kolejových vozíčkách odvézt do sušáren. Část produkce (každý den je to asi polovina z 18-25 tisíc cihel) se suší v přírodní sušárně, zbytek se pak v kouřové sušárně suší teplem. Až potud se výrobní proces jmenuje syrová

výroba. Cihlu je však třeba ještě vypálit. To obstarává pálená výroba. Obnáší rovnání do pece, vlastní výpal a samozřejmě vyvážení horkých vypálených cihel. Pokud jsem to nespletl, postupuje navážení cihel, a samozřejmě i oheň, po obvodu pece asi 5-6 dnů. Tu se cihly navážejí, dále vypalují, chladnou a vyvážejí. A tak stále dokola. Přesněji doelipsy. Možná nad mým amatérským popisem výroby cihel zkušený cihlař zalomí rukama. Ale mně jde spíše o to, v jakých podmínkách tu lidé pracují. Ve velké hale syrové výroby to táhne ze všech stran. Cihelna není továrna, kde se dají zavřít okna a dveře a zatopit. V zimě tu visí rampouchy a všechno zamrzá. Podmínky, v nichž by hodně lidí vůbec odmítlo pracovat. Letošní zima byla mimořádně krutá i dlouhá. A tak vznikl výpadek ve výrobě. Do konce srpna jej zlikvidovali a ještě přidali 120 000 syrových a 110 000 pálených cihel navíc.

Podmínky práce v pálené výrobě nejsou lepší. Prach, zima z jedné strany, horko z druhé. A stále stejné úmorné pohyby, jen s řídkými chvilkami kratičkého odpočinku.

Bez sebezapření, kázně a obětavosti by to nešlo. Tak jaképak dlouhé povídání o přínosu brigád výrobě. Členové brigád, ale nejen oni, dělají těžkou cihlářskou práci za každého počasí a tak, že se na ně vedení provozu může spolehnout.

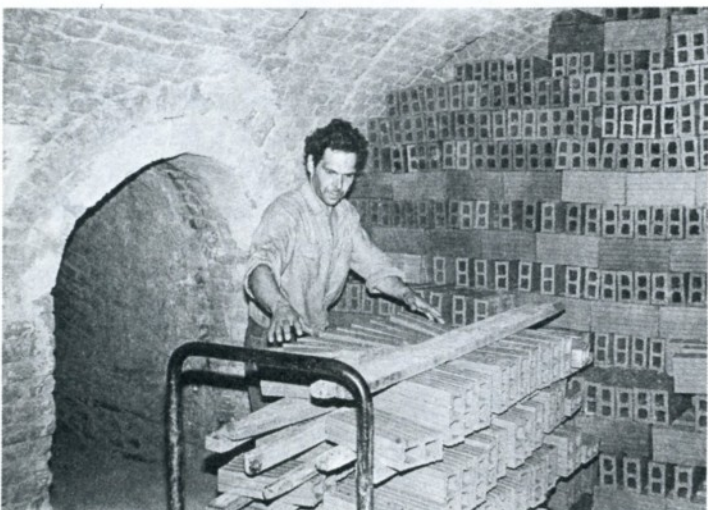

foto J. Lukášek

Já vím, to, co bude teď následovat není zrovna optimistické. Hostivická cihelna se blíží konci jedné etapy své existence. Již několik let je zřejmé, že výroba cihel v Hostivici už nemá budoucnost. Zásoby suroviny budou brzy vyčerpány a další hliniště se nebude zřizovat. Proto se tu neinvestovalo do technického vybavení a lidé se tu tolik nadřou. Pokud došlo k technickým zlepšením a technologickým změnám, je to dílo příčinlivosti a přemýšlivosti pracovníků provozu. Ono dá hodně koumání už to, jak provoz vůbec udržet, když neexistují náhradní díly a veškeré zařízení, které tu je, má dobu životnosti dávno za sebou. Je to malý zázrak, že v Hostivici stále vyrábějí, když tolik menších cihelen v okolí Prahy už dávno výrobu ukončilo. Na to mohou být hrdé i obě brigády socialistické práce.

Ptám se na budoucnost. "Teď už to vypadá tak, že asi za dva roky výrobu cihel ukončíme. Máme pak převzít výrobu sádrových podhledů. Byl by to program uskutečnitelný bez velkých nákladů", říká s. Washinger. Jeho spolupracovníci, mistrová s. Valtrová a její manžel, to sice na sobě nedávají znát, ale přece jen postřehnu stín smutku na jejich tvářích. Vždyť ta etapa existence cihelny, jež má vbrzku skončit, to bylo jejich mládí, jejich život. A život jejich přátel. Sešlo se jich tu před čtvrtstoletím víc. Mnohé přivedly byty, které cihelna nabízela novým zaměstnancům. Zakotvili tu, vytvořili dobrou partu, která uměla vzít za práci, ale také se dobře pobavit, když k tomu byl čas. Prostě parta, jak se patří. Pak začaly jejich řady řídnout. Za ty, kteří odešli, nastoupili mladí lidé, ale ne vždy je dokázali nahradit. Na cihlařinu si musí člověk zvyknout. Můžete sice po mladých lidech chtít, aby si zvykli na podmínky, které by už měly patřit minulosti, ale nepočítejte, že to pokaždé vyjde. Zvláště, když mohou jinde vydělat stejné peníze při menší námaze.

A tak končím toto cihlářské povídání poděkováním té generaci hostivických cihlařů, která udržela tradici cihlářské výroby v Hostivici až do současných dnů. A také přáním, aby se těm pracovníkům, kteří budou za pár let psát novou kapitolu v historii hostivické cihelny, podařilo vytvořit soudržný kolektiv a úspěšně zvládnout novou výrobu.

S.P.

❖❖ DELFÍNI SE NELOUČÍ ❖❖

V našem oddíle Delfíni pracovalo v loňském školním roce 14 pionýrů z 8. třídy a 2 pionýři ze 7. třídy. Zúčastnili jsme se 21 oddílových schůzek a celoskupinových akcí.

Jako chlepecký oddíl jsme činnost zaměřili na sport: soutěžili jsme ve střelbě, hráli stolní tenis, běhali přes překážky - inspirované Velkou pardubickou. V zimě jsme hráli hokej, na jaře nohejbal. Zúčastnili jsme se Sokolovského a Dukelského závodu a okresního kola Turisticko-branného závodu. V těchto závodech obsadili členové oddílu přední místa. Také jsme byli fandit hokejistům Sparty při utkání s Duklou Trenčín.

Ale nežili jsme jenom sportem. Byli jsme také v kině, připomněli jsme si výročí Josefa Čapka a Pabla Picassa. Zkoušeli jsme testy dopravní výchovy, byli jsme na brigádě v lese. Při "piškvorkách" jsme odpovídali na otázky o zásadách ideologie PO, z kultury, sportu, historie, dopravy a kosmonautiky. Také jsme vyráběli přívěsky z moduritu.

Někteří členové oddílu navštěvovali zároveň zájmové kroužky mladý technik, fotografický, myslivecký a klub mezinárodního přátelství. Pochvalu si zaslouží Pavel Ouhřabka, Jan Neruda, Miloš Junek. Diplom nejaktivnějšího pionýra oddílu převzal Jaroslav Řečinský. 14 pionýrů splnilo podmínky odznaku Cesty činů a současně 8 pionýrů vizitku dobré pionýrské práce.

Delfíni se rozloučili s oddílem, protože se rozešli do škol a učilišť a předali tak štafetu svým mladším kamarádům. S pionýrskou organizací se však neloučí, protože řada z nich začala pracovat v jiných oddílech jako instruktoři.

Vitamíny pro zimu

kresba Vl. Stanislav

Letošní počasí do značné míry ovlivnilo kvalitu i kvantitu úrody v našich zahrádkách. Proto se budeme snažit vše, co jsme dosud nepotřebovali pečlivě uskladnit. Každá hospodyňka se přece snaží uchovat vlastnoručně vypěstované vitamíny pro celou rodinu v co nej-

lepší kvalitě pro zimní a první jarní měsíce, kdy nabídka ovoce a zeleniny v prodejnách nebývá nejbohatší.

Pro toho, kdo má dobrý sklep uskladnění není velký problém. Ale jak se dozvíte na dalších řádkách, lze při troše zručnosti uchovat zeleninu třeba i na balkonech.

Před uskladněním zeleniny ve sklepě sklep dobře vyvětráme a vydezinfikujeme, nejlépe zapálením sirných svíci (knotů). Vhodné je vybělit stěny a strop vápenným mlékem. Ve sklepě ukládáme především kořenovou zeleninu, kterou ukládáme do hromad, popřípadě zakládáme do beden s pískem nebo rašelinou. Hlávky zelí ukládáme do prostornějších beden vyrobených z latí nebo do polic. Ve sklepě je třeba udržovat dobrou výměnu vzduchu, optimální teplotu a vzdušnou vlhkost (90 %). Teplotu sklepa snižujeme častým větráním, naopak při silných mrazech sklep dobře uzavřeme. Optimální teplota pro skladovanou zeleninu je 1 až 4 °C. Častou chybou je, že sklepy mívají teploty o něco vyšší. Vlhkost ve sklepě lze zvýšit navlhčenou rašelinou, pytlí namočenými ve vodě nebo občasným kropením podlahy.

Při uskladnění zeleniny i brambor nám mohou být velmi dobrým pomocníkem lehké desky z pěnového polystyrénu. Polystyrén skýtá dobrou ochranu proti nízkým teplotám, zvláště když jsme nuceni skladovat zeleninu v malých a často zamrzajících sklepech např. v chatách na zahrádce. Pomocí polystyrénových desek lze přes zimu uchovávat zeleninu i na otevřených balkonech a verandách. Desky o tloušťce 10 cm, sloužící jako ochranná stěna, nahradí cihlové zdivo o tloušťce asi 30 cm. Bednu pro uskladnění zeleniny na balkoně vyrobíme nejlépe z dřevěných hranolků a prken a vyložíme ji polystyrénovými deskami. Dají se řezat ostrým nožem nebo i drátem rozpáleným nad kahanem. Desky spojíme buď syntetickou pryskyřicí nebo drátěnými svorkami. Důležité ovšem je, aby spojení desek bylo skutečně těsné. Do bedny uložíme kořenovou zeleninu volně nebo ji před tím srovnáme do polyetylénových sáčků, které zcela neuzavřeme. Polystyrénem je třeba izolovat všechny stěny bedny, podlahu i horní vyklápěcí víko.

Pokud máte na zahradě pařeniště, můžete ho také využít k uskladnění kořenové zeleniny a košťálovin. Zakládanou kořenovou zeleninu prosypáváme zeminou nebo pískem a košťáloviny ukládáme do pařeniště s kořenovými baly, které také přihrneme zemí. Na podzim necháme pařeniště co nejdéle odkryté. Přikrýváme je okny před silnějšími mrazíky. Později pařeniště zateplí-

me vrstvou slámy nebo listí.

Některé druhy zeleniny mohou zůstat přes zimu pod širým nebem, např. černý kořen, pastinák, petržel, pór, špenát, kadeřávek a jiné. Růžičková kapusta sklízená až po prvních mrazech je chutnější a jemnější.

Samozřejmě, že výčet způsobů uskladnění zeleniny není úplný, ale prostor vyhrazený pro naši rubriku jsme vyčerpali. Tak si jen přeje-
me, aby i těchto několik ve stručnosti podaných rad Vám bylo k užtku.

E. Z.

SPRÁVNÁ VÝŽIVA VE STÁŘÍ

V obyvatelstvu průmyslově vyspělých zemí a také v našem státě přibývají lidé vyšších věkových skupin, jejichž výživové potřeby se poněkud liší od potřeb osob ve středním věku. Přestože proces stárnutí nelze žádným způsobem zastavit, může správná výživa zabránit předčasnému stárnutí a tím přispět k tomu, aby i ve stáří mohl člověk vést činorodý život. Starý člověk by se neměl nikdy přejídat a vždy by měl jíst spíše do polocyta. Výhodnější je větší počet menších jídel za den, nežli dvě tři jídla objemná. Zvláště nevhodné a škodlivé je přejídání večer. Je žádoucí, aby starý člověk měl přiměřenou hmotnost a aby nebyl otlý. Pokud má nadbytečná kila, měl by se postupně přiblížit normální tělesné hmotnosti. A to je požadavek velmi aktuální, neboť na prahu stáří, před 60. rokem věku, je obézních 34% mužů a 45% žen. Zcela nevhodné a zdraví škodlivé je vydatné maštění a velký příjem tuků z různých potravin. Větší množství tuku si v jídelníčku mohou dopřát jenom staří lidé, kteří ještě dost chodí a pracují, nikoliv však ti, kdo vedou nepohyblivý způsob života. V jídelníčku starých lidí má být denně zařazeno ovoce i zelenina, a to nejen pro obsah vitamínu C. Jako příkrm mají mít staří lidé často brambory, avšak méně často těstoviny, rýži, luštěniny a knedlíky.

Porce příkrmu má být úměrná výdeji energie, t. j. pohybovému režimu. Ve stáří je třeba sladit střídavě a jen občas si dopřát bonbony, sušenky, cukrářské i trvanlivé pečivo.

Mléko, tvaroh i sýry patří do stravy starého člověka už proto, že dostatečný příjem vápníku brání prořívání kostí. Také maso má být pravidelnou složkou jídelníčku, protože při dostatečném příjmu bílkovin aktivní tkáň neubývá tak rychle.

OÚNZ Praha-západ

České rybářství a české ryby získaly světovou proslulost už v 16. století. Zasloužili se o to nejen rožmberští hejtmané, Štěpánek z Netolic a Krčín z Jelčan, ale v neméně míře i zástupy bezejmenných robotníků. Právě oni dali svou těžkou prací vzniknout rybníkům v Jižních či ve Východních Čechách, ale i v okolí našeho domova.

Právě před 440 lety vyšly Knížky o rybnících od olomouckého biskupa Jana Skály z Doubravky. Je to zasvěcený spis shrnující znalosti, dovednosti i intuici českých rybníkářů té doby.

V těchto dnech jsme mohli vidět v blízkosti rybníků Plačský, Strnad, Kala a Břve muže brodící se vodou ve vysokých botách. Byli to pokračovatelé české rybníkářské tradice - rybáři ze Státního rybářství v Benešově. Až za pár týdnů zavoní na vašem stole rybí pochoutka, vzpomeňte si i na ně.

S. P.

Víte že ...

VÍTE, ŽE...

jedna z volgogradských ulic nese jméno bratří Kuzinových? Kdo vlastně byli tito bratři, že se jim dostalo tak velké pocty? Ve vesničce Vojevodčino, v rodině Marfy a Vasilije Kuzinových vyrůstalo šest synů: Nikolaj, Georgij, Vasilij, Ivan, Vladimír a Michal. V době Velké vlastenecké války odešli všichni na frontu. Všichni si vedli velmi statečně: námořník, pěšák, letec, ostřelovač... Pět z nich ztratilo v boji s fašistickým nepřítelem svůj život. Mezi živými zůstal pouze Michal, i když jeho cesta nebyla jednoduchá. Bojoval u Stalingradu, pod Kurskem, na Ukrajině a dostal se až ku Praze. Dnes jsou jména bratří Kuzinových vyryta na pamětní desce visící na jednom z domů ulice, která nese jejich příjmení.

Víte, že...

asi před rokem se v moskevských ulicích začaly objevovat první vozy nového typu VAZ 2108 (Žiguli). Za pár týdnů přestaly být dříve tak okukovanou zvláštností a plně se zařadily do dopravního ruchu velkoměsta. Znamenalo to, že výrobní pás v automobilce v Togliatti se rozjel nejvyšší rychlostí. Nedávno volžští výrobci osobních vozů začali se sériovou výrobou dalšího modelu - VAZ 2109. Tento automobil se velmi podobá předchozí "osmičce" - má však na rozdíl od VAZ 2108 pět dveří - čtyři boční a jednu vzadu. Pochopitelně, že "devítka" se od předchůdkyně liší i dalšími detaily. Patří k modelům, jež je možné označit za prolog k ještě dokonalejším typům osobních aut. Nový vůz se bude prodávat za devět tisíc rublů. Na konci této pětiletky má dosáhnout jeho výroba sto šedesáti tisíc kusů ročně.

Víte, že...

tak velká země jako Sovětský svaz se nemůže obejít bez velkých a výkonných nákladních letadel. V sovětském tisku se vede diskuse o tom, jak má být organizována letecká doprava, hlavně v oblastech, kam se jiné dopravní prostředky těžko dostanou. Skupina sovětských generálních konstruktérů letecké techniky, mezi nimi i Petr Balabujev /kyjevská experimentální letecká kancelář O. Antonova/, Gennadij Novožilov /"od Iljušinů"/ předpověděla, že v nejbližší budoucnosti lze očekávat "zrod" strojů, které unesou daleko více nákladu než nynější největší letadla.

To není fantazie, ale reálná tendence v oblasti stavby letadel. Příkladem takového vzdušného "supersiláka" může být letoun AN 124 RUSLAN, vytvořený v konstrukční kanceláři C. Antonova, který unese až 150 tun nákladu, a přitom může přistávat i na nevybavených severských letištích. Už dnes okolo tří čtvrtin všech nákladů přepravovaných letecky vozí ve svých útrokách velká letadla typu AN 124 Ruslan, AN 22 Antej a Il 76. Výpočty ukazují, že podíl nákladů přepravovaných těmito typy letadel se brzy zvýší na 92 procent. Podobný skok v nosnosti se očekává i u vrtulníků. Dnešní helikoptéra typu MJ 26 unese 20 tun nákladu, na obzoru jsou však stroje, které mohou přepravovat až 50 tun a dokonce 60 tun. /Velkoletadlo RUSLAN bylo nedávno u nás na návštěvě v Ruzyni./

MěV SČSP Hostivice

ZPRÁVY SPOZ

V roce 1988 obdržíte občanský průkaz.

Městský národní výbor vás žádá, abyste do 20. prosince 1987 přinesli do ohlašovny MěstNV (II. patro zámku na Husově náměstí, s. Pasáková) tyto doklady:

1. rodný list s rodným číslem
2. na samostatném listě uveďte přesný název a adresu učiliště nebo školy, kterou navštěvujete. U učebních a studijních oborů je třeba uvést též název oboru.

Upozornění rodičům

Pokud jste si doposud nevyzvedli pamětní listy z vítání občánků v období od září 1986 do září 1987, jsou pro vás připraveny na MěstNV u s. Bártové.

* ŽIVOTNÍ JUBILEA

R. Týřová	Pražská 228	17.11.1900	87
J. Perglová	Švermova 781	16.11.1901	86
M. Hytychová	U obory 1090	20.11.1903	84
B. Divišová	B.Němcové 1035	11.11.1906	81
A. Fialová	Novotného 963	22.11.1906	81
A. Schreiterová	V lukách 485	5.11.1907	80
V. Čermák	Souběžná 1018	21.11.1907	80
M. Řezáčová	Komenského 358	30.11.1907	80

B l a h o p ř e j e m e

* PŘIVÍTALI JSME DO ŽIVOTA

P ř e j e m e š ť a s t n o u c e s t u
ž i v o t e m

* SŇATEK UZAVŘELI

M n o h o š t ě s t í

* Z NAŠICH ŘAD ODEŠLI

Antonín Nedbal 1911 29. 8. 1987

Č e s t j e h o p a m á t c e

* VZPOMÍNKA

2. listopadu si připomeneme Památku zesnulých
hostivických občanů :

Eduard Petiška . . .

Den ode dne v nás přibývá slunce,
den ode dne zrajeme
na staré známé stráni života.

Až bude víc slunce než člcvěka,
odnesou nás vysypanou cestou
po staré známé stráni života.

A to je píseň naděje,
že slunce mrtvých
živé zahřeje.

Vzpomeňte s námi. SPOZ Hostivice

Víc už nemůžeme dát, jen kytičku a s láskou
vzpomínat. Dne 2. 11. uplynuly již dva roky,
kdy navždy odešel manžel, tatínek, dědeček, syn,
pan Miroslav N E Š V A R A. Kdo jste ho znali,
vzpomeňte s námi.

Děkuje manželka, dcera s rodinou, matka.

Dne 28. listopadu uplyne 20 let od úmrtí naší
maminky, paní Josefy Š M E J D Í Ř O V Ě.
Kdo jste ji znali, vzpomeňte s námi.

Rodina Šmejdířova a Fišerova

* KULTURNÍ POŘADY

1. 12. Veselá škola Josefa Lady,
pořad přibližující dětem osobnost
nár.um. J.Lady - výtvarníka a spi-
sovatele. 9,00 Mtš.
3. 12. "Sedmáct zastavení s písní",
účinkují sólisté Hudebního divadla
v Karlíně. 18,30 D.D.
8. 12. Taneční kurs pořádá první "Mikuláš-
skou" v Dělnickém domě od 18,30
do 22,00 hod.
K tanci bude hrát ECHO 85.
Vstup pouze ve společenském oděvu!
18. 12. Vánoční koncert.
19,00 D.D. Účinkují: Trio české hudby a hosté.

* KINO

Program kina najdete na přiloženém listě.
Vzhledem k dřívějšímu datu předání časopisu
do tiskárny jsme ho nemohli uveřejnit obvyklým
způsobem.

- red.

* INZERCE

Městský národní výbor v Hostivici prodá ro-
dinný domek ul. Novotného čp. 171 v Hostivi-
ci za odhadní cenu. Bližší informace podá
vedoucí hospodářsko správního odboru.

Městský národní výbor v Hostivici přijme
hrobníka pro hřbitov Hostivice, informace
u s. tajemnice M. Weinertové.

ČSD Severozápadní dráha - železniční stanice
Hostivice přijme do stálého pracovního poměru
pracovníky těchto profesí: posunovač
staniční dělník
dobré platové podmínky, další možnost výdělků
přesčasovou prací, příplatky za práci v turnu-
su, v noci a o sobotách a nedělích.
Pracovníkům poskytujeme po 1. měsíci zaměstna-
necké výhody i pro rodinné příslušníky, po
1 roce i mimo území ČSSR, náborový příplatek,
stabilizační odměny.
Informace podá: náčelník žel. stanice Hostivi-
ce, tel.: 395 202.

Vydává: Městské kulturní středisko Hostivice

Řídí: Redakční rada

Odpovědný redaktor: Anna Křižková

Tiskne: MON

Předáno do tisku: 26. října 1987

Reg. č.: 1809/79/012

cena: 1,- Kčs

